

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 16 czerwca 2016 r.*

Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 81 WE —
Rynki sproszkowanego i granulowanego węgla wapnia oraz sproszkowanego magnezu
w przeważającej części EOG — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana informacji — Rozporządzenie
(WE) nr 773/2004 — Artykuły 12 i 14 — Prawo do bycia wysłuchanym — Przesłuchanie przy
drzwiach zamkniętych

W sprawie C-154/14 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
wniesione w dniu 2 kwietnia 2014 r.,

SKW Stahl-Metallurgie GmbH, z siedzibą w Unterneukirchen (Niemcy),

SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, z siedzibą w Unterneukirchen,

reprezentowane przez A. Birnstiel i S. Jankę, Rechtsanwälte,

wnoszące odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez G. Meessena i R. Sauera, działających w charakterze
pełnomocników, wspieranych przez A. Böhlkego, Rechtsanwalt,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Gigaset AG, dawniej Arques Industries AG, z siedzibą w Monachium (Niemcy),

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes czwartej izby, pełniący obowiązki prezesa piątej izby, D. Šváby
(sprawozdawca), A. Rosas, E. Juhász i C. Vajda, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Wahl,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 maja 2015 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 3 września 2015 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu SKW Stahl-Metallurgie GmbH (zwana dalej „spółką SKW”) i SKW Stahl-Metallurgie Holding AG (zwana dalej „spółką SKW Holding”) występują z żądaniem uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 stycznia 2014 r., SKW Stahl-Metallurgie Holding i SKW Stahl-Metallurgie/Komisja (T-384/09, niepublikowany, EU:T:2014:27, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), mocą którego Sąd oddalił ich skargę mającą na celu, tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 – Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego) (zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim ich dotyczy, oraz, tytułem ewentualnym, uchylenie albo obniżenie kwoty grzywny nałożonej na nich mocą tej decyzji.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1/2003

- 2 Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205) ma następujące brzmienie:

„Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć grzywny na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, jeżeli umyślnie lub w wyniku zaniedbania:

- a) naruszają art. 81 lub 82 [WE], lub
- b) działają wbrew decyzji wydanej na mocy art. 8, nakładającej środki tymczasowe, lub
- c) nie wykonują zobowiązań uznanych za wiążące w decyzji wydanej na mocy art. 9.

Dla każdego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw biorących udział w naruszeniu grzywna nie przekroczy 10% całkowitego obrotu uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym.

Jeżeli naruszenie ze strony związku przedsiębiorstw ma związek z działalnością jego członków, grzywna nie przekroczy 10% sumy całkowitego obrotu każdego z członków prowadzącego działalność na rynku, na który miało wpływ naruszenie dokonane przez związek”.

Rozporządzenie nr 773/2004

- 3 Artykuł 12 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. 2004, L 123, s. 18 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 3, s. 81), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 622/2008 z dnia 30 czerwca 2008 r. (Dz.U. 2008, L 171, s. 3, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 773/2004”) stanowi:

„Komisja daje stronom, do których skierowała przedstawienie zarzutów [pismo w sprawie przedstawienia zarzutów], możliwość przedstawienia ich argumentacji podczas przesłuchania ustnego, jeżeli zażądatają tego w swoich pisemnych wnioskach [uwagach na piśmie]”.

- 4 Artykuł 14 ust. 6–8 tego rozporządzenia stanowi:

„6. Przesłuchania ustne nie mają charakteru jawnego. Każda osoba może być przesłuchiwana oddzielnie lub w obecności innych osób zaproszonych do stawienia się, z uwzględnieniem uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnic handlowych i innych poufnych informacji.

7. Funkcjonariusz ds. przesłuchań może zezwolić stronom, do których skierowano przedstawienie zarzutów [pismo w sprawie przedstawienia zarzutów], wnioskodawcom, innym osobom zaproszonym na przesłuchanie, służbom Komisji oraz organom państw członkowskich na zadawanie pytań podczas przesłuchania.

8. Oświadczenia składane przez każdą przesłuchiwaną osobę są rejestrowane. Na żądanie zapis przesłuchania udostępniany jest osobom, które uczestniczyły w przesłuchaniu. Należy uwzględnić uzasadniony interes stron w zakresie ochrony tajemnic handlowych [tajemnicy handlowej] oraz innych poufnych informacji”.

Regulamin postępowania przed Sądem

- 5 Artykuł 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem w wersji obowiązującej w odniesieniu do wniesionej przez skarżących skargi o stwierdzenie nieważności stanowi:

„Nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że opierają się one na okolicznościach faktycznych lub prawnych ujawnionych dopiero po jego wszczęciu.

Jeżeli w toku postępowania jedna ze stron podniesie nowe zarzuty, o których mowa w poprzednim akapicie, prezes może, także po upływie zwykłych terminów procesowych, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy oraz po wysłuchaniu rzecznika generalnego, wyznaczyć stronie przeciwnej termin na ustosunkowanie się do tych zarzutów.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie dopuszczalności zarzutu następuje w wyroku kończącym postępowanie w sprawie”.

Okoliczności powstania sporu

- 6 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 2–4, 24–33, 43 i 63 zaskarżonego wyroku i można je streścić następująco:
- 7 Postępowanie, które doprowadziło do wydania spornej decyzji, zostało wszczęte po złożeniu przez Akzo Nobel NV w dniu 20 listopada 2006 r. wniosku o zwolnienie z grzywny w rozumieniu obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).
- 8 W następstwie kontroli przeprowadzonych w dniu 16 stycznia 2007 r. oraz żądań informacji skierowanych do spółek, których dotyczyło postępowanie od dnia 11 lipca 2007 r., Komisja w dniu 24 czerwca 2008 r. notyfikowała tym spółkom pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Komisja postawiła tam w szczególności spółce SKW zarzut uczestnictwa w niezgodnym z art. 81 WE kartelu odnośnie do cen na rynku węgla wapnia oraz magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), z wyjątkiem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa w okresie od 22 kwietnia 2004 r. do 16 stycznia 2007 r. Ponadto z uwagi na fakt, że spółka Evonik Degussa GmbH (zwana dalej „spółką Degussa”) i spółka SKW Holding posiadały kolejno – pośrednio albo bezpośrednio – 100% udziałów w kapitale spółki SKW, Komisja wskazała tam również zamiar pociągnięcia do odpowiedzialności w związku z zachowaniem spółki SKW, z jednej strony, spółki Degussa w stosunku do okresu od 22 kwietnia 2004 r. do 30 sierpnia 2004 r., dnia, w którym spółka SKW została przekazana w drodze cesji spółce SKW Holding, i, z drugiej strony, spółki SKW Holding w odniesieniu do okresu od 30 sierpnia 2004 r. do 16 stycznia 2007 r.
- 9 Wnoszące odwołanie w swoich pisemnych uwagach z dnia 6 października 2008 r. skierowanych do Komisji w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów wystąpiły o umożliwienie im podczas przesłuchania rozwinięcia argumentów dotyczących w szczególności braku wywierania decydującego faktycznego wpływu przez spółkę SKW Holding na spółkę SKW w okresie naruszenia, mając na uwadze trwanie decydującego wpływu na spółkę SKW przez spółkę Degussa, nawet po nabyciu udziałów spółki SKW przez spółkę SKW Holding.
- 10 Poczta elektroniczną z dnia 31 października 2008 r. wnoszące odwołanie zwróciły się do funkcjonariusza ds. przesłuchań o możliwość przedstawienia za zamkniętymi drzwiami swoich argumentów odnośnie do wpływu rzekomo wywieranego przez spółkę Degussa względem spółki SKW. Na poparcie tego wniosku podniosły one, że spółka SKW w zakresie swojego dalszego istnienia ekonomicznego zależała od spółki Degussa, ponieważ ta ostatnia dostarczała jej niemalże całość sprzedawanego przez nią węgla wapnia, i że te dwie spółki prowadziły negocjacje w przedmiocie nowej umowy na dostawę. Dodały one, że przedstawienie tej argumentacji w obecności spółki Degussa poważnie zagrażałoby istniejącym stosunkom handlowym między tą spółką i spółką SKW i mogłoby doprowadzić do represji ze strony spółki Degussa.
- 11 W dniu 5 listopada 2008 r. wnoszące odwołanie przesłały Komisji nowego maila, w którym zasugerowały, iż „możliwe rozwiązanie” mogłoby polegać na udzieleniu spółce Degussa dostępu do ich prezentacji przy drzwiach zamkniętych po zakończeniu roku 2008 albo po zawarciu między tymi przedsiębiorstwami umowy na dostawę. W dniu 6 listopada 2008 r. wnoszące odwołanie dostarczyły szczegółowych informacji co do powodów uzasadniających ich wnioski o możliwość przedstawienia za zamkniętymi drzwiami części ich argumentacji w trakcie przesłuchania i co do treści tej argumentacji oraz ponowiły swoją propozycję rozwiązania alternatywnego.
- 12 Pismem z dnia 6 listopada 2008 r. funkcjonariusz ds. przesłuchań odrzucił ich wnioski. Na wstępie należy zauważyć, że wniosek ten nie był sensu stricte oparty na uzasadnionym interesie w zakresie ochrony tajemnicy handlowej i innych poufnych informacji. Funkcjonariusz ds. przesłuchań wskazał więc, że przeanalizuje go z punktu widzenia prawa wnoszących odwołanie do bycia wysłuchanym. W tym względzie podniósł on, że analizowana argumentacja wnoszących odwołanie dotyczyła

zachowania spółki Degussa i w celu możliwości uwzględnienia jej przez Komisję jako okoliczności łagodzącej należało zbadać jej wartość dowodową poprzez porównanie z oświadczeniem spółki Degussa. Ponadto przesłuchanie za zamkniętymi drzwiami pozbawiałoby spółkę Degussa przysługującego jej prawa do odpowiedzi ustnej na twierdzenia obwiniające ją przynajmniej pośrednio. Dodał on, że jeśli chodzi o zaproponowane przez wnoszące odwołanie rozwiązanie alternatywne, to nie jest ono możliwe do zrealizowania, ponieważ nie było pewności ani co do momentu zakończenia negocjacji między wnoszącymi odwołanie i spółką Degussa, ani co do ich wyniku.

- 13 Strony zostały wysłuchane w dniach 10 i 11 listopada 2008 r.
- 14 Pismem z dnia 28 stycznia 2009 r. wnoszące odwołanie, po przypomnieniu ich wniosku odrzuconego pismem funkcjonariusza ds. przesłuchań, o którym mowa w pkt 12 niniejszego wyroku, wskazały, iż w międzyczasie negocjacje między spółkami SKW i Degussa doprowadziły do zawarcia nowej umowy na dostawę, w ten sposób, że nie występowała już tutaj żadna trudność dla nich odnośnie do ustnego przedstawienia w obecności spółki Degussa części ich argumentacji dotyczącej roli tej ostatniej. Zwróciły się zatem do funkcjonariusza ds. przesłuchań o zorganizowanie nowego przesłuchania w celu stworzenia im okazji do ustnego przedstawienia tej części ich argumentacji, która nie została przedstawiona w trakcie przesłuchania w dniach 10 i 11 listopada 2008 r.
- 15 Pismem z dnia 3 lutego 2009 r. funkcjonariusz ds. przesłuchań oddalił ten nowy wniosek na tej podstawie, że prawo do bycia wysłuchanym ma swoje źródło w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów i jest przyznane na tą jedyną okoliczność. Funkcjonariusz ds. przesłuchań zezwolił jednak wnoszącym odwołanie na uzupełnienie na piśmie w wyznaczonym przez niego terminie ich argumentacji odnośnie do roli spółki Degussa.
- 16 Komisja w drodze art. 1 lit. f) spornej decyzji stwierdziła, że spółka SKW Holding uczestniczyła w naruszeniu w okresie od 30 sierpnia 2004 r. do 16 stycznia 2007 r. i że spółka SKW uczestniczyła w naruszeniu w okresie od 22 kwietnia 2004 r. do 16 stycznia 2007 r. Jeśli chodzi o spółkę SKW, to z motywu 226 tej decyzji wynika, że Komisja uznała, iż w tym ostatnim okresie pracownicy tej spółki byli bezpośrednio zaangażowani w umowy lub uzgodnione praktyki spornego kartelu. Odnośnie do spółki SKW Holding, z motywu 245 tej decyzji wynika, że w okresie od 30 sierpnia 2004 r. do 16 stycznia 2007 r. posiadała ona 100% kapitału zakładowego spółki SKW i z powodów przedstawionych w motywach 245–250 tej samej decyzji Komisja uznała, iż stanowiła ona część tego samego podmiotu gospodarczego co spółka SKW i zatem mogła być pociągnięta do odpowiedzialności z tytułu naruszenia reguł konkurencji, jakiego dopuściła się ta ostatnia spółka.
- 17 Poprzez art. 2 lit. f) spornej decyzji Komisja nałożyła na wnoszące odwołanie oraz na Arques Industries AG, obecnie Gigaset AG, z uwagi na ich udział w spornym naruszeniu w okresie od 30 sierpnia 2004 r. do 16 stycznia 2007 r., grzywnę w wysokości 13,3 mln EUR, wskazując je jako solidarnie odpowiedzialne za zapłatę tej grzywny. Ponadto w drodze art. 2 lit. g) tej decyzji nałożyła ona w odniesieniu do okresu od 22 kwietnia 2004 r. do 30 sierpnia 2004 r. na spółki Degussa, AlzChem Hart GmbH i SKW, wskazane wszystkie jako solidarnie odpowiedzialne, grzywnę w wysokości 1,04 mln EUR.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 października 2009 r. spółka SKW Holding i spółka SKW wystąpiły z żądaniem stwierdzenia nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim decyzja ich dotyczy lub, tytułem ewentualnym, uchylenie albo obniżenie kwoty grzywny nałożonej na nich mocą tej decyzji.

- 19 Na poparcie swojego odwołania wnoszące odwołanie przytoczyły sześć zarzutów opartych na, tytułem zarzutu pierwszego, naruszeniu prawa do bycia wysłuchanym, tytułem zarzutu drugiego, na błędnym zastosowaniu art. 81 WE, tytułem zarzutu trzeciego, naruszeniu obowiązku uzasadnienia, tytułem zarzutu czwartego, na naruszeniu zasady równego traktowania, tytułem zarzutu piątego, na naruszeniu art. 7 i 23 rozporządzenia nr 1/2003 oraz zasady proporcjonalności i legalności kar w ramach obliczania kwoty grzywny oraz, tytułem zarzutu szóstego, na naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.
- 20 Sąd oddalił tę skargę w całości.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 21 Spółka SKW i spółka SKW Holding wnoszą do Trybunału:
- tytułem żądania głównego o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w zakresie, w jakim oddala on żądania wnoszących odwołanie i uwzględnienie wszystkich żądań podniesionych w pierwszej instancji;
 - posiłkowo, o uchylenie w części zaskarżonego wyroku;
 - w dalszej kolejności, posiłkowo, obniżenie, według uznania Trybunału, wysokości grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie w art. 2 lit. f) i g) spornej decyzji;
 - w dalszej kolejności, posiłkowo, względem powyższych żądań, o uchylenie zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozstrzygnięcia oraz
 - obciążenie pozwanej kosztami postępowania.
- 22 Komisja wnosi do Trybunału o:
- odrzucenie odwołania;
 - obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 23 Wnoszące odwołanie podnoszą na jego poparcie cztery zarzuty.
- 24 Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i zasady proporcjonalności oraz „zakazu przedwczesnej oceny dowodów”. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 101 i 296 TFUE. Zarzut trzeci oparty jest na braku rozdzielenia przez Komisję części grzywny między dłużników solidarnych. Zarzut czwarty oparty jest zasadniczo na naruszeniu art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 101 i 296 TFUE

Argumentacja stron

- 25 Wnoszące odwołanie w drodze pierwszej części swojego zarzutu drugiego, który należy zbadać w pierwszej kolejności, zarzucają Sądowi naruszenie art. 101 TFUE poprzez uchybienie obowiązkowi wynikającemu z pkt 74 wyroku z dnia 10 września 2009 r., Akzo Nobel i in./Komisja (C-97/08 P,

EU:C:2009:536), uwzględnienia całości istotnych okoliczności dotyczących związków gospodarczych, organizacyjnych i prawnych łączących spółki SKW Holding i SKW w celu przypisania pierwszej z nich odpowiedzialności z tytułu zachowania drugiej spółki.

- 26 Ścisłej rzecz ujmując, pod adresem Sądu stawiany jest zarzut niedostatecznego uwzględnienia zasadniczych dla sprawy okoliczności gospodarczych, czyli braku interesu gospodarczego spółki SKW Holding w istnieniu kartelu, rodzaju stosunków między wnoszącymi odwołanie i spółką Degussa, a także okoliczność, że nawet po zbyciu udziałów w spółce SKW na rzecz spółki SKW Holding, spółka Degussa zachowała interes gospodarczy i środki kontroli nad spółką SKW, co stanowiło centralną poszlakę, że spółka Degussa była w stanie wywierać decydujący wpływ na spółkę SKW.
- 27 Wnoszące odwołanie poprzez drugą część swojego zarzutu drugiego utrzymują, że Sąd naruszył art. 296 TFUE, stwierdzając w szczególności w pkt 117–119 i 140 zaskarżonego wyroku, że Komisja dopuściła się błędu, nie ustosunkowując się do argumentacji rozwiniętej przez wnoszące odwołanie w celu zakwestionowania przypisania spółce SKW Holding zachowania spółki SKW, bez stwierdzania nieważności spornej decyzji na tej podstawie, że analizowane argumentacja była zbędna.
- 28 Zdaniem wnoszących odwołanie ta argumentacja nie powinna być uznana za zbyteczną, ponieważ przedstawiała ona zasadniczą okoliczność w celu dokonania ogólnej oceny wywieranego przez spółkę dominującą wpływu na jej spółkę zależną.
- 29 Ponadto analiza zastrzeżona dla tej argumentacji ujawniałaby okoliczność, że Sąd nie przywiązuje dostatecznej wagi do mającego zasadnicze znaczenie prawa przedsiębiorstw do tego, aby Komisja poświęcała dostateczną uwagę okolicznościom o charakterze odciążającym, jakie one powołują w celu obalenia domniemania decydującego wpływu. Jak przypomniał Trybunał w wyroku z dnia 20 stycznia 2011 r., *General Química i in./Komisja* (C-90/09 P, EU:C:2011:21) zasadnicze znaczenie ma bowiem, aby wszystkie te okoliczności odciążające były przedmiotem wyczerpującej oceny Komisji.
- 30 Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd powinien był stwierdzić, że Komisja, ograniczając się do zwięzłego stwierdzenia, iż spółka SKW Holding wywierała decydujący wpływ na spółkę SKW w okresie od 30 sierpnia 2004 r. do 16 stycznia 2007 r., nie uwzględniła i nie dokonała wyczerpującej oceny całości istotnych okoliczności dotyczących związków gospodarczych, organizacyjnych i prawnych łączących spółkę SKW z jej dawną spółką dominującą – spółką Degussa.
- 31 Komisja podnosi, że zarzut drugi jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim wnoszące odwołanie podważają dokonaną przez Sąd ocenę przedstawionych mu dowodów. Komisja dodaje, że zarzut jest w każdym razie bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 32 Wnoszące odwołanie w drodze pierwszej części ich zarzutu drugiego zarzucają zasadniczo Sądowi niedostateczne uwzględnienie pewnych okoliczności faktycznych w ramach oceny wywierania przez spółkę SKW Holding decydującego wpływu na spółkę SKW, a w szczególności interesu gospodarczego, jaki zachowała spółka Degussa w ramach zarządzania swoją dawną spółką zależną – SKW.
- 33 W tym względzie należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż to wyłącznie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny okoliczności faktycznych, a także, co do zasady, do zbadania dowodów, które dopuścił on na poparcie tych okoliczności. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Ocena ta nie stanowi zatem, z wyłączeniem

przypadków przeinaczenia tych dowodów, przedstawionej kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału (wyrok z dnia 9 lipca 2015 r., InnoLux/Komisja, C-231/14 P, EU:C:2015:451, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 34 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie ograniczają się do podważenia dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych odnośnie do wywierania decydującego wpływu przez spółkę SKW Holding względem spółki SKW bez stawiania zarzutu ich przeinaczenia.
- 35 W tych okolicznościach druga część zarzutu drugiego winna zostać odrzucona jako niedopuszczalna.
- 36 W ramach drugiej części zarzutu drugiego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi naruszenie art. 296 TFUE w ten sposób, że nie stwierdził on nieważności spornej decyzji, podczas gdy Komisja nie przedstawiła w tym zakresie powodów, dla których uznała, iż dowody przedstawione przez wnoszące odwołanie były niedostateczne w celu obalenia domniemania wywierania decydującego wpływu na spółkę SKW przez spółkę SKW Holding.
- 37 W tym względzie należy przypomnieć że kwestia, czy Sąd mógł słusznie stwierdzić, iż Komisja nie uchybiła swojemu obowiązkowi uzasadnienia, stanowi kwestię prawną, która podlega kontroli Trybunału w ramach odwołania (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 listopada 2008 r., Niderlandy/Komisja, C-405/07 P, EU:C:2008:613, pkt 44; z dnia 3 września 2009 r., Moser Baer India/Rada, C-535/06 P, EU:C:2009:498, pkt 34; z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 108).
- 38 W konsekwencji ta część zarzutu drugiego jest dopuszczalna.
- 39 Należy przypomnieć, że przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg proceduralny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, która wchodzi w zakres materialnej zgodności z prawem spornego aktu. Uzasadnienie decyzji polega bowiem na formalnym wskazaniu podstaw, na jakich opiera się ta decyzja. Jeżeli owe podstawy są dotknięte błędami, przekłada się to na legalność materialną decyzji, ale już nie na legalność jej uzasadnienia, które może być wystarczające, mimo że wskazane w nim podstawy są błędne. Wynika stąd, że zarzuty i argumenty zmierzające do podważenia zasadności aktu są nieistotne, jeżeli są one podnoszone w ramach zarzutu opartego na naruszeniu art. 296 TFUE (wyrok z dnia 18 czerwca 2015 r., Ipatau/Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 40 W tym względzie należy również przypomnieć, że o ile wymagane zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE uzasadnienie aktu prawnego Unii winno ukazywać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie autora, który wydał dany akt, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie powodów przyjęcia danego środka, a Trybunałowi dokonanie jego kontroli, o tyle nie jest wymagane, by owo uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności prawne lub faktyczne. Przestrzeganie obowiązku uzasadnienia powinno być ponadto oceniane pod kątem nie tylko brzmienia aktu, ale także jego kontekstu, jak również całości przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (wyrok z dnia 16 czerwca 2015 r., Gauweiler i in., C-62/14, EU:C:2015:400, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 41 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że Sąd, stwierdzając w pkt 139–144 zaskarżonego wyroku, iż Komisja nie uchybia ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, właściwie zastosował zasady przypomniane w pkt 39 i 40 niniejszego wyroku.
- 42 Ze spornej decyzji bowiem wynika, że Komisja w motywie 245 tego aktu przypisała spółce SKW Holding odpowiedzialność za zachowanie spółki SKW, opierając się na okoliczności posiadania przez tę pierwszą spółkę 100% udziałów w kapitale tej drugiej, podnosząc równocześnie w motywie 246 tej decyzji, że domniemanie, zgodnie z którym z uwagi na fakt posiadania udziałów spółka SKW Holding wywierała faktycznie na spółkę SKW decydujący wpływ, była potwierdzona kilkoma innymi okolicznościami.

- 43 Następnie Komisja w pkt 247–250 spornej decyzji odparła każdy z argumentów podniesionych przez wnoszące odwołanie w ich odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w celu obalenia domniemania wywierania przez spółkę SKW Holding rzeczywistego decydującego wpływu na spółkę SKW. Tak więc w odpowiedzi na argument oparty na tym, że spółka SKW Holding nie miała wiedzy co do naruszenia, Komisja odesłała w motywie 247 tej decyzji do uzasadnienia szczegółowo już przedstawionego w motywie 224 tej decyzji, zgodnie z którym odniesienia do decydującego wpływu, jaki spółka SKW Holding miała wywierać na spółkę SKW, nie należy rozumieć w tym znaczeniu, że zarzucano jej wykorzystywanie swoich wpływów w celu zachęty swojej spółki zależnej do udziału w naruszeniu albo przynajmniej niewykorzystywania tych wpływów w celu zapobiegania takiemu uczestnictwu. Jeśli chodzi o argument oparty na tym, że spółka SKW Holding nie miała żadnego interesu gospodarczego w analizowanym kartelu z tego powodu, że zapewniała rolę przedstawiciela handlowego dla spółki Degussa, Komisja w motywie 248 spornej decyzji oddaliła ten argument, opierając się na brzmieniu umowy o dostawę usług, o której mowa w pkt 28 i 31 tej decyzji, zgodnie z którą to umową żadna ze stron nie prowadziła negocjacji na rachunek innej. Odnośnie do argumentu, zgodnie z którym rola spółki SKW Holding w stosunku do spółki SKW ograniczała się do zwykłego inwestora finansowego, Komisja w motywie 250 tej decyzji uznała, że w świetle przytoczonego w tej decyzji orzecznictwa Trybunału ten argument nie był w stanie podważyć domniemania faktycznego co do wywierania wpływu ze strony spółki SKW Holding na spółkę SKW.
- 44 Zatem, bez dopuszczenia się naruszenia prawa, Sąd stwierdził w pkt 145 zaskarżonego wyroku, że Komisja wypełniła swój obowiązek uzasadnienia.
- 45 Takim wnioski nie może zaprzeczyć okoliczność podniesiona przez wnoszące odwołanie, zgodnie z którą Komisja nie uwzględniła przy wydawaniu spornej decyzji ich uwag dotyczących maila sporządzonego przez pracownika spółki SKW, na który Komisja powoływała się w swoim piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów w celu potwierdzenia, że personel spółki SKW Holding miał świadomość przedmiotowego kartelu.
- 46 Jak zatem słusznie przyjął Sąd w pkt 118, 119 i 140 zaskarżonego wyroku, taka okoliczność nie mogłaby charakteryzować naruszenia przez tę instytucję obowiązku uzasadnienia, skoro Komisja w celu stwierdzenia, że spółka SKW Holding wywierała faktycznie decydujący wpływ na zachowanie spółki SKW na rynku, oparła się z jednej strony na fakcie posiadania przez pierwszą spółkę 100% udziałów w kapitale drugiej spółki oraz z drugiej strony na fakcie, że instytucja ta w motywie 246 spornej decyzji wspominała kilka innych okoliczności, które okazały się prawdziwe i wystarczające dla uzasadnienia wniosku co do wywierania przez spółkę SKW Holding decydującego wpływu na spółkę SKW.
- 47 W świetle powyższego zarzut drugi należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny, a częściowo oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutów trzeciego i czwartego opartych, odpowiednio, na braku rozdzielenia przez Komisję udziału w grzywnie nałożonej mocą spornej decyzji między jej dłużników solidarnych i na naruszeniu art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem

- 48 Wnoszące odwołanie w drodze zarzutu trzeciego podnoszą, że Sąd naruszył zasadę jasności sankcji oraz zasadę indywidualizacji kar i sankcji przez to, że utrzymał w mocy sporną decyzję, pomimo okoliczności, iż Komisja nie określiła części kwoty grzywny solidarnej, za jaką miała być odpowiedzialna każda ze spółek, których dotyczy postępowanie, w stosunku do pozostałych dłużników solidarnych, pomijając zasady sformułowane w pkt 153 i 164 wyroku z dnia 3 marca 2011 r., Siemens i VA Tech Transmission & Distribution/Komisja (od T-122/07 do T-124/07, EU:T:2011:70).

- 49 Wnoszące odwołanie w drodze zarzutu czwartego, skierowanego przeciwko pkt 126–130 zaskarżonego wyroku, zarzucają Sądowi stwierdzenie, że argumentacja przedstawiona przed Sądem w ramach tej kwestii była nowa i tym samym niedopuszczalna w rozumieniu art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem w wersji obowiązującej przed dniem 1 lipca 2015 r.
- 50 W tym względzie odnośnie do zarzutu trzeciego Trybunał już orzekł, w ramach odwołania od wyroku z dnia 3 marca 2011 r., Siemens i VA Tech Transmission & Distribution/Komisja (od T-122/07 do T-124/07, EU:T:2011:70), na który powołują się wnoszące odwołanie, że uprawnienie Komisji w ramach nakładania sankcji nie rozciąga się na uprawnienie do określania części kwoty grzywny przypadającej na każdego z dłużników solidarnych w ramach ich wzajemnych stosunków, lecz że to do sądów krajowych należy określenie udziałów dłużników solidarnych w kwocie grzywny na podstawie prawa krajowego i w poszanowaniu prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 10 kwietnia 2014 r., Komisja i in./Siemens Österreich i in., od C-231/11 P do C-233/11 P, EU:C:2014:256, pkt 58, 67).
- 51 Zatem nie można zarzucać Sądowi, że nie stwierdził nieważności spornej decyzji na tej podstawie, że Komisja nie określiła udziałów w grzywnie każdego z dłużników solidarnych w ramach ich wzajemnych stosunków.
- 52 Zarzut trzeci podlega zatem oddaleniu jako bezzasadny.
- 53 Mając na względzie powyższe, zarzut czwarty odwołania, w drodze którego skarżący zarzucają Sądowi odrzucenie jako nieodpuszczalnej, na podstawie art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem, ich argumentacji dotyczącej braku określenia w spornej decyzji tych udziałów, nie powinien w żadnym wypadku pociągnąć za sobą uchylecia zaskarżonego wyroku i musi być zatem oddalony jako nieskuteczny.

W przedmiocie zarzutu pierwszego opartego na naruszeniu prawa do bycia wysłuchanym i zasady proporcjonalności oraz „zakazu przedwczesnej oceny dowodów”

Argumentacja stron

- 54 Wnoszące odwołanie w drodze zarzutu pierwszego skierowanego przeciwko pkt 35–63 zaskarżonego wyroku zarzucają Sądowi naruszenie prawa poprzez orzeczenie, że odmowa funkcjonariusza Komisji ds. przesłuchań dotycząca zorganizowania w toku postępowania administracyjnego przesłuchania za zamkniętymi drzwiami nie stanowiła przysługującego im prawa do bycia wysłuchanym.
- 55 Utrzymują one, że taka odmowa stanowi naruszenie prawa formalnego do przedstawienia w sposób użyteczny i wyczerpujący ich stanowiska co do faktów zarówno na piśmie, jak i ustnie w trakcie przesłuchania, prawa, które ma pierwszorzędne znaczenie od stadium postępowania administracyjnego. Do Komisji należało bowiem uwzględnienie wniosku o przeprowadzenie przesłuchania za zamkniętymi drzwiami szczególnie w wypadku, gdy – jak w niniejszej sprawie – z jednej strony dana spółka zmierzała do podważenia stwierdzenia jej decydującego wpływu na swoją spółkę zależną i gdy z drugiej strony samo istnienie tej spółki było zagrożone wskutek przesłuchania przeprowadzonego w obecności innych spółek, których także dotyczyło postępowanie.
- 56 Wnoszące odwołanie uważają, że o ile Sąd za Komisją słusznie dokonał wyważenia występujących w sprawie interesów, czyli z jednej strony interesu przedsiębiorstw, których informacje poufne nie podlegały ujawnieniu, i z drugiej strony interesu innych przedsiębiorstw sprowadzającego się do możliwości obrony przed ewentualnymi dowodami ich obciążającymi, to jednak nie dokonał on w niniejszej sprawie całkowicie nieproporcjonalnej oceny wskazanych interesów na niekorzyść tych podmiotów.

- 57 Zdaniem wnoszących odwołanie, skoro postępowanie administracyjne mogło doprowadzić do innego rezultatu, w przypadku gdyby były one w stanie przedstawić podczas przesłuchania za zamkniętymi drzwiami swoją argumentację odnośnie do roli spółki Degussa, to Sąd powinien był stwierdzić nieważność spornej decyzji.
- 58 Przyjmując bowiem w pkt 53 zaskarżonego wyroku, że ta argumentacja nie była w stanie zwolnić wnoszących odwołanie z ich odpowiedzialności, Sąd naruszył „zakaz przedwczesnej oceny dowodów” i oparł się na błędnych dowodach, które doprowadziły go do popełnienia błędu w ocenie odnośnie do wartości dowodowej tej argumentacji.
- 59 Komisja utrzymuje, że zarzut ten musi być odrzucony albo jako niedopuszczalny w zakresie, w jakim za jego pomocą wnoszące odwołanie zamierzają podważyć ustalenia faktyczne Sądu oraz dokonaną przez niego ocenę dowodów, albo w każdym razie jako bezzasadną, skoro wnoszące odwołanie miały dostatecznie dużo okazji w toku postępowania administracyjnego do podniesienia ich stanowiska w kwestii roli spółki Degussa w kartelu. W tym względzie Komisja również podnosi, że jej obowiązkiem jest zezwolenie każdemu przedsiębiorstwu, które może być postawione w stan oskarżenia, na jego obecność na przesłuchaniu w celu z jednej strony ewentualnego zapoznania się z dowodami, które mogą doprowadzić Komisję do postawienia dodatkowych zarzutów, i z drugiej strony dla celów obrony tego przedsiębiorstwa.

Ocena Trybunału

- 60 W drodze pierwszego zarzutu odwołania wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi sformułowanie w pkt 63 zaskarżonego wyroku wniosku, że Komisja i funkcjonariusz ds. przesłuchań w dostatecznym zakresie uwzględnili konieczność przestrzegania ich prawa do bycia wysłuchanym, gdy odrzucili ich wnioski w przedmiocie przeprowadzenia przesłuchania za zamkniętymi drzwiami, mając na względzie dowody, które wnoszące odwołanie zamierzały tam przedstawić w odniesieniu do sytuacji spółki SKW względem spółki Degussa.
- 61 Na wstępie, i jak wynika z pkt 56 niniejszego wyroku, należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie nie podważają, iż – jak uznał Sąd w pkt 39 zaskarżonego wyroku – do funkcjonariusza ds. przesłuchań należy, w wypadku gdy ma on dokonać oceny możliwości zorganizowania przesłuchania za zamkniętymi drzwiami, pogodzenie ochrony praw obrony przedsiębiorcy będącego przedmiotem postępowania w sprawie naruszenia reguł konkurencji prawa Unii z uzasadnionym interesem podmiotów trzecich, osób lub przedsiębiorstw, które dostarczyły informacje lub dokumenty w związku z tym domniemanym naruszeniem, do ochrony ich tajemnicy handlowej i innych informacji poufnych.
- 62 W ramach omawianego zarzutu przedmiotem krytyki jest jedynie sposób postępowania Sądu zmierzającego do wyważenia istniejących interesów.
- 63 W tym względzie pkt 62 zaskarżonego wyroku brzmi następująco:

„Podsumowując, należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie wydają się pomijać okoliczność, że ich argumentacja dotycząca roli spółki Degussa w kartelu po przeniesieniu wszystkich udziałów w kapitale spółki SKW oraz w następstwie wniosku mającego na celu, aby nie podano tej argumentacji do wiadomości spółki Degussa, wymagało pogodzenia wymogów wynikających z prawa do obrony wnoszących odwołanie z prawami spółki Degussa, jak również wyważenia odpowiednich interesów tych przedsiębiorstw. Okoliczności faktyczne przedstawione w pkt 24–32 [zaskarżonego wyroku] ukazują, że funkcjonariusz ds. przesłuchań dokonał takiego wyważenia interesów dopiero po wysłuchaniu wyjaśnień wnoszących odwołanie w odniesieniu do zawartości tej argumentacji i jej utrzymywanej wagi z punktu widzenia obrony tych spółek. Z rozważań przedstawionych powyżej wynika ponadto, że

funkcjonariusz ds. przesłuchań słusznie doszedł do wniosku, iż nieuzasadnione było przyznanie pierwszeństwa na rzecz praw obrony wnoszących odwołanie i tym samym zaakceptowanie ewentualnego naruszenia analogicznych praw spółki Degussa. [...]”.

- 64 Z ww. pkt 62 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd w ramach wyważenia interesów w niniejszej sprawie zasadniczo stwierdził, iż prawa obrony wnoszących odwołanie nie powinny mieć wyższej rangi względem praw spółki Degussa. W tym względzie Sąd w pkt 58 i 59 zaskarżonego wyroku stwierdził, że przestrzeganie prawa do obrony spółki Degussa nakładało obowiązek, żeby była ona w stanie w trakcie przesłuchania natychmiast powziąć wiadomość co do oskarżeń jej dotyczących, które mogły zostać podniesione przez wnoszące odwołanie, oraz udzielenie w tym zakresie ustnej odpowiedzi.
- 65 Z pkt 55 zaskarżonego wyroku oraz z pkt 9 i 10 niniejszego wyroku zatem wynika, że argumentacja wnoszących odwołanie, którą zamierzały one przedstawić za zamkniętymi drzwiami, dotyczyła roli spółki Degussa w odniesieniu do okresu po przeniesieniu przez nią posiadania udziałów w kapitale spółki SKW na rzecz spółki SKW Holding. Tymczasem ani w dniu przesłuchania, ani nawet potem spółka Degussa nie była przedmiotem postępowania Komisji w związku z tym okresem.
- 66 W konsekwencji należy stwierdzić, że funkcjonariusz ds. przesłuchań w celu nieuwzględnienia wniosku wnoszących odwołanie o przeprowadzenie przesłuchania za zamkniętymi drzwiami uwzględnił prawo do obrony spółki Degussa, podczas gdy nie mogła się ona na to powołać z uwagi na jej status podmiotu trzeciego w postępowaniu w odniesieniu do tego okresu.
- 67 W tym względzie okoliczność, że pewne informacje przekazane Komisji w wypadku, gdyby uwzględniła ona wniosek o przeprowadzenie przesłuchania za zamkniętymi drzwiami, mogłyby być tego rodzaju, że pozwoliłyby jej następnie na pociągnięcie do odpowiedzialności spółki Degussa z tytułu naruszenia dotyczącego dłuższego okresu niż ten pierwotnie przyjęty, jest bez znaczenia, albowiem w każdym razie i jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 60 swojej opinii, Komisja jest w takim wypadku zobowiązana skierować do tej spółki uzupełniające pismo w sprawie przedstawienia zarzutów tego rodzaju, że pozwoliłoby tej spółce na przedstawienie swoich uwag w odniesieniu do tych informacji.
- 68 Sąd zatem dopuścił się naruszenia norm i prawa wnoszących odwołanie do bycia wysłuchanym, uznając, że funkcjonariusz ds. przesłuchań mógł odmówić przeprowadzenia spotkania za zamkniętymi drzwiami na tej podstawie, iż takie przesłuchanie stanowiłoby naruszenie prawa do obrony spółki Degussa.
- 69 Niemniej jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, aby naruszenie prawa do obrony doprowadziło do stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu, wymagane jest, aby w braku takiego naruszenia owo postępowanie mogło doprowadzić do odmiennego rezultatu (zob. podobnie wyrok z dnia 3 lipca 2014 r., Kamino International Logistics i Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 i C-130/13, EU:C:2014:2041, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo), wykazanie czego należy do zainteresowanego przedsiębiorstwa (zob. podobnie wyrok z dnia 29 czerwca 2006 r., SGL Carbon/Komisja, C-308/04 P, EU:C:2006:433, pkt 98).
- 70 W tym względzie należy stwierdzić, że Sąd w pkt 53 zaskarżonego wyroku dokonał ustalenia, iż twierdzenia wnoszących odwołanie, jeśli chodzi o wpływ spółki Degussa na zachowanie spółki SKW – nawet przy założeniu, że są prawdziwe – były bez znaczenia względem kwestii ich odpowiedzialności z tytułu spornego naruszenia.
- 71 Wnoszące odwołanie podważają to stwierdzenie, podnosząc, że dowód na istnienie stałej kontroli ze strony spółki Degussa względem spółki SKW po zbyciu udziałów tej ostatniej na rzecz spółki SKW Holding był właśnie w stanie zakwestionować decydujący wpływ spółki SKW Holding na spółkę SKW, w szczególności zważywszy na fakt, iż spółka SKW Holding nie była inwestorem finansowym spoza branży, który nabył przedsiębiorstwo wyspecjalizowane w dziedzinie chemii.

- 72 Powyższa argumentacja nie może zostać przyjęta. Jak zatem wynika zasadniczo z pkt 43, 119 i 120 zaskarżonego wyroku, Sąd stwierdził w ramach swojej oceny stanu faktycznego, że przypisanie odpowiedzialności spółce SKW Holding w związku ze spornym naruszeniem mogło w każdym razie opierać się na różnych okolicznościach, które zdaniem Sądu były same w sobie wystarczające dla uzasadnienia wniosku co do wywierania przez spółkę SKW Holding decydującego wpływu na spółkę SKW. Mając na uwadze tę konstatację, Sąd mógł, nie naruszając prawa, dojść do wniosku w szczególności w pkt 48, 49 i 52 zaskarżonego wyroku, w których odsyła do jego pkt 53, że dla podważenia tego przypisania odpowiedzialności spółce SKW Holding musiałby wykazać, iż sam nie wywierał takiego wpływu, tak że kwestia, czy inny podmiot taki jak spółka Degussa wywierała decydujący wpływ, była nieistotna.
- 73 Argumentacja wnoszących odwołanie jest również nieskuteczna w zakresie, w jakim zarzucają one jeszcze Sądowi naruszenie „zakazu przedwczesnej oceny dowodów”. Sąd bowiem, stwierdzając, że twierdzenia wnoszących odwołanie odnośnie do wpływu spółki Degussa na zachowanie spółki SKW – nawet przy założeniu, że są prawdziwe – były nieistotne w odniesieniu do kwestii ich odpowiedzialności z tytułu spornego naruszenia, nie dokonał przedwczesnej oceny dowodów, lecz jedynie oddalił ich argumentację dotyczącą wpływu spółki Degussa na zachowanie spółki SKW, przyjmując na korzyść wnoszących odwołanie, że wpływ ten został wykazany.
- 74 Ponadto należy zauważyć, że w pkt 214–228 zaskarżonego wyroku, do których odsyła pkt 56 tego samego orzeczenia, Sąd nie przyjął zarzutu skarżących opartego na utrzymywanym bezprawnym nieuwzględnieniu przez Komisję w odniesieniu do nich okoliczności łagodzących, które – jak wynika z pkt 53 tego wyroku – zamierzali oni przedstawić za zamkniętymi drzwiami.
- 75 Wnoszące odwołanie w konsekwencji nie wykazały, że postępowanie wszczęte przeciwko tym spółkom mogło w braku takiego naruszenia doprowadzić do odmiennego rezultatu.
- 76 Ponadto z pkt 31, 33 i 62 zaskarżonego wyroku, których treść przypomniano w pkt 15 niniejszego wyroku, wynika, że po zawarciu nowej umowy o dostawy między spółkami SKW i Degussa, czyli w momencie, w którym wnoszące odwołanie nie miały już trudności z przedstawieniem swojej argumentacji dotyczącej roli spółki Degussa, miały one możliwość przedstawienia Komisji swoich pisemnych uwag.
- 77 Wynika z tego, że pierwszy zarzut odwołania musi zostać oddalony.
- 78 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że całą skargę należy w części oddalić, a w części odrzucić.

W przedmiocie kosztów

- 79 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 80 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 81 Należy obciążyć spółki SKW i SKW Holding ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) SKW Stahl-Metallurgie GmbH i SKW Stahl-Metallurgie Holding AG pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

Podpisy